

РОБЪРТ ЙЪНГ

МОМИЧЕТО-ГЛУХАРЧЕ

Превод от английски: Искра Иванова, 1980

chitanka.info

Момичето на хълма напомняше на Марк за Една св. Винсент Милей. Може би защото стоеше на хълма, огряна от слънцето, а вятърът си играеше с косите ѝ с цвят на глухарче, може би защото старомодната ѝ бяла рокля се вееше около дългите и стройни крака. Във всеки случай му се стори, че тя някак си е дошла от миналото, а после за негово учудване се оказа, че е дошла не от миналото, а от бъдещето.

Той се спря на известно разстояние от нея, задъхан от изкачването. Още не го беше забелязала и той се чудеше как да я уведоми за присъствието си без да я стресне. Докато мислеше, извади лулата си, напълни я и я запали, като сви шепи около нея и всмукна няколко пъти, докато съживи пламъчето на тютюна. Когато отново погледна към нея, тя се беше обърнала и го гледаше с интерес.

Бавно тръгна към нея, наслаждавайки се на вятъра, който галеше лицето му, и ясно усети близостта на небето. Трябва по-често да излизам да се разхождам, си каза той. Бродейки сред дърветата, беше стигнал до хълма и сега гората лежеше в ниското зад него. Тук-там из нея припламваха първите бледи пламъчета на есента, а отвъд беше малкото езеро с мостче за риболов и хижа на брега. След като неочаквано повикаха жена му по служба, трябваше да прекарва сам двете седмици, останали му от лятната отпуска. Водеше самотно съществуване, като през деня ловеше риба на мостчето, а хладните вечери прекарваше в четене пред голямата камина във всекидневната с наклонен таван. След два дни това еднообразие му омръзна и той тръгна из гората, безцелно и на посоки. Така излезе на хълма и видя момичето.

Като се приближи, той видя, че очите ѝ са сини — сини като небето, на чийто фон се очертаваше тъничкият ѝ силует. Лицето ѝ беше закръглено, младо, меко, мило. Тя събуди в него спомена за нещо познато и той едва се сдържа да не протегне ръка и да я погали по бузата, целувана от вятъра, и въпреки че ръката му не помръдна, върховете на пръстите му пламнаха.

„Та аз съм на четиридесет и четири години — помисли си той учуден, — а тя е на не повече от двадесет. Какво, по дяволите, ми стана?“

— На гледката ли се наслаждавате? — попита високо той.

— О, да — каза тя, като се обърна и вдъхновено описа с ръка полукръг във въздуха. — Нали е прекрасно!

— Да прекрасно е!

Под тях отново започваше гора, простираше топлите си есенни цветове из низината, обгръщаше едно малко селце на няколко мили от хълма и завършваше в извивка около последните здания на предградията. В далечината лека мъглица смекчаваше назъбения силует на Коув сити, който приличаше на разпротряла се средновековна крепост, сякаш дошла от сънищата, а не реално съществуваща.

— И вие ли сте от града? — попита той.

— Може и така да се каже — каза тя и му се усмихна. — Аз съм от Коув сити след двеста и четиридесет години.

По усмивката и разбра, че тя не очаква той да ѝ повярва, но ще е хубаво, ако се престори, че ѝ вярва. Той се усмихна в отговор.

— Това прави 2201 година, нали? — каза той. — Предполагам, че градът вече страшно се е разраснал.

— О, да — каза тя. — Сега той е част от селищна агломерация и се простира чак дотук — тя посочи края на гората в подножието на хълма — „2040-та улица“ минава точно през тази кленова горичка. — После продължи: — А виждате ли онази млада акациева горичка ей-там?

— Да — каза той, — виждам.

— Там е новият търговски център. Супермаркетът е толкова голям, че ти трябва половин ден да го обиколиш, а в него може да се купи почти всичко — от аспирин до въздушни автомобили. До супермаркета, където е буковата горичка, има голям магазин за облекло, претъпкан с новите творения на водещи модисти. Днес сутринта си купих тази рокля оттам. Нали е чудесна?

Роклята наистина беше чудесна, но защото тя я правеше чудесна. Все пак той я разгледа от учтивост. Беше от материя, каквато не беше виждал — сякаш споена от захарен памук, морска пяна и сняг. Нямаше граници за чудните синтетични влакна, създадени от текстилците, както очевидно и за измислените истории на младите момичета.

— Предполагам, че сте дошла с машина на времето — каза той.

— Да, баща ми я изобрети.

Той я погледна отблизо. Никога не беше виждал такава искрено и учтиво лице.

— И често ли идвате тук?

— О, да. Това са любимите ми координати във времето и пространството. Понякога стоя тук с часове и гледам... Онзи ден видях заек, вчера — елен, а днес вас.

— Но как може да има „вчера“, след като винаги се връщате в една и съща точка във времето?

— А, да, разбирам какво искате да кажете — каза ря. — Това е, защото машината се влияе от потока на времето, както всичко останало, и трябва да се връща назад всеки двадесет и четири часа, ако искаш да запазиш същите координати. Но аз не я връщам назад, защото предпочитам всеки ден да е различен.

— А баща ви никога ли не идва с вас?

Над главите им лениво се носеше ято гъски във формата на буквата V и тя дълго ги наблюдава, преди да отговори.

— Баща ми вече е инвалид — каза тя най-последно. — Ако можеше той много би искал да дойде. Но аз му разказвам всичко, което видя — прибави тя набързо, — все едно че го е видял. Нали така?

Тя го гледаше пламенно и погледът ѝ накара сърцето му да трепне.

— Разбира се — каза той. После добави: — Сигурно е чудесно да имаш машина на времето.

Тя кимна тържествено.

— Те са благодат за хората, които обичат да стоят срещу тучни ливади. В двадесет и трети век не са останали много ливади.

Той се усмихна.

— В двадесет и първия също няма много. Струва ми се, че са станали колекционерска рядкост. Трябва да идвам тук по-често.

— Наблизо ли живеете? — попита тя.

— Отседнал съм в една хижа на около три мили в обратна посока. Уж съм в отпуск, но нещо не върви. Извикаха жена ми по служба и тя не можа да дойде с мен, а аз не можах да отложам отпуска си по неволя се озовах в ролята на Торо. А се казвам Марк Рендолф.

— Аз се казвам Джули — каза тя. — Джули Денвърз.

Името ѝ подхождаше, както ѝ подхождаха и бялата рокля, и синьото небе, и хълмът, и септемврийският вятър. Навярно живееше в

малкото селце в гората, но това нямаше никакво значение. Щом тя искаше да се преструва, че идва от бъдещето, той нямаше нищо против. Единственото, което имаше значение, бяха чувствата, които изпита, когато я видя за пръв път, и нежността, която го обземаше, когато погледнеше нежното ѝ лице.

— Какво работиш, Джули? — попита той. — Или още ходиш на училище?

— Уча за секретарка — каза тя. Направи малка стъпка, завъртя се в красив пирует и склочи пръстите на ръцете си. — Много бих искала да бъда секретарка — продължи тя. — Сигурно е чудесно да работиш в голямо важно учреждение и да записваш какво ти казват отговорни хора. Бихте ли искали да ви бъда секретарка, мистър Рендолф?

— Разбира се, много бих искал — каза той. — Някога жена ми беше секретарка, преди войната. Така се запознахме. — „Защо ли пък и каза това?“, учуди се той.

— А тя добра секретарка ли беше?

— Най-добрата, която съм имал. Съжалявам, че я загубих, но когато я загубих в един смисъл, я спечелих в друг, така че това не може да се нарече загуба.

— Не, наистина. Е, аз трябва да си вървя, мистър Рендолф. Татко ще иска да му разкажа какво съм видяла, а ще трябва и да му приготвя вечеря.

— А утре ще дойдеш ли пак?

— Сигурно. Идвам тук всеки ден. Довиждане, мистър Рендолф.

— Довиждане, Джули — каза той.

Видя я как изтича леко надолу по хълма и изчезна в кленовата горичка, където след 240 години щеше да бъде „2040-а улица“. Усмихна се и си помисли: „Какво чаровно дете!“. Навярно беше страшно интересно да изпитваш такъв неудържим стремеж към чудесата, такова желание за живот. Тези качества му се струваха още по-ценни, защото условията не му бяха позволили да ги притежава. На двадесет години той сериозен младеж, който упорито следваше право. На двадесет и четири вече си имаше собствена практика, която макар и малка, го беше погълнала напълно. Е, не съвсем. Когато се ожени за Ан, имаше малък промеждутък, в който не бе изцяло погълнат от изкарване на прехраната. А после, когато дойде войната, имаше друг

промеждутък, този път по-дълъг, когато изкарването на прехраната му се струваше далечно, а понякога дори жалко занимание. Но след като се върна към цивилния живот, въпросът за препитанието отново застана пред него, този път още по-остро, защото сега имаше жена и син, които да издържа. Оттогава работеше непрекъснато с изключение на четирите седмици почивка в годината, които отскоро започна да си позволява. Две седмици прекарваше с Ан и Джеф на някой курорт, който те избираха, и две само с Ан, във вилата си край езерото, след като Джеф се върнеше в колежа. Но тази година прекарваше вторите две седмици сам. А може би не съвсем сам.

Лулата му беше загаснала, без да забележи. Запали я отново и всмукна силно, за да не я изгаси вятърът, после се отправи надолу по хълма и през гората към вилата. Беше дошло есенното равноденствие и дните бяха чувствително по-къси. Денят почти изгасваше и в леко замъгления въздух вече се чувстваше вечерната влага.

Вървеше бавно и когато стигна езерото, слънцето вече беше залязло. Езерото беше малко, но дълбоко, а дърветата стигаха съвсем до брега му. Вилата беше по-навътре на брега, сред боровете, и една криволичеща пътечка я свързваше с мостчето. Зад нея имаше покрита с чакъл алея, която излизаше на черен път, а той се вливаше в шосето. Големият му автомобил стоеше до вратата, готов веднага да го понесе обратно към цивилизацията.

Пригответи си набързо вечеря в кухнята и хапна. После отиде във всекидневната да чете. Като се изключи бръмченето на генератора в бараката, който периодически се включваше и изключваше, никакви други шумове, обичайни за съвременния човек, не нарушаваха тишината. Избра една антология на американската поезия от богатата библиотека до камината, седна и я запрелиства докато намери „Следобед на хълма“. Три пъти прочете скъпото стихотворение и всеки път я виждаше как стои там, огряна от слънцето, как вятърът си играе с косите ѝ, а роклята ѝ обвива като нежен сняг дългите ѝ прелестни крака. Някаква бучка застана на гърлото му, не можеше да преглътне.

Върна книгата на полицата, излезе навън на верандата от недодялани греди и запали лула. Наложил си да мисли за Ан и скоро ясно си представи лицето ѝ — нежната, но упорита брадичка; топлите, отзивчиви очи с този странен, едва доловим страх в тях, който той никога не бе успял да разбере; все още меките бузи; милата усмивка —

и всичко това стана още по-привлекателно, като си спомни за трептящата ѝ светлокестенява коса, за грацията на стройното ѝ гъвкаво тяло. Както винаги, когато си мислеше за нея, усети, че отново се удивлява на нейната вечна младост, чудеше се как е успяла през всичките тези години да бъде все така хубава, както онази сутрин, много отдавна, когато той стреснато вдигна глава и я видя да стои плахо пред бюрото му. Тогава беше немислимо, че след двадесет години ще очаква с такова нетърпение срещата си с едно момиче с развинута фантазия, достатъчно младо, за да му бъде дъщеря. Но той всъщност не... Това беше моментно увлечение. Беше загубил емоционалното равновесие и беше залитнал. Сега вече бе стъпил здраво на краката си на позната почва и светът отново влезе в нормалната си, разумна орбита.

Изтърси лулата си и влезе вътре. Отиде в спалнята, съблече се, мушна се между чаршафите и загаси лампата. Мислеше, че ще заспи веднага, но сънят не идваше, а когато най-после дойде, беше неспокоен и изпълнен с кошмари.

„Онзи ден видях заек — беше казала тя, — вчера елен, а днес — вас.“

На втория ден тя беше със синя рокля, а в косата с цвят на глухарче беше завързана синя панделка, която подхождаше на роклята. Когато изкачи хълма, той постоя известно време неподвижно, докато изчезне буцата, свила гърлото му. После се приближи и застана на вятъра до нея. Но като погледна меката извивка на шията и брадичката ѝ, гърлото му отново се стегна и когато тя се обърна и каза: „Здравейте, не очаквах да дойдете“, той не можа да отговори веднага.

— Но ето че дойдох — каза той най-после, — и вие също.

Наблизо стърчеше гранитна скала и образуваше нещо като пейка. Те седнаха на нея, отпратили поглед към пейзажа пред тях. Той извади лулата си, запали я и пусна дим срещу вятъра.

— Баща ми също пуши лула — каза тя — и когато я пали, свива шепи около нея като вас, дори и да няма вятър.

— Разкажи ми нещо за баща си — каза той. — И за себе си.

И тя му разказа. Разказа му, че е на двадесет и една години, а баща ѝ е пенсиониран правителствен физик, че живеят в малък

апартамент на „2400-а улица“ и че тя се занимава с домакинството откак майка и починала преди четири години. След това той ѝ разказа за себе си, за Ан и Джеф — за това, че някой ден възнамерява да вземе Джеф за свой сътрудник, за странната фобия на Ан — страх от фотоапарати — и как тя бе отказала да я снимат в деня на сватбата им и оттогава не се е снимала, за чудесната екскурзия на палатки, която тримата бяха направили миналото лято.

Когато свърши, тя каза:

— Какво чудесно семейство имате! Сигурно е прекрасно да се живее в 1961 година!

— След като си имаш на разположение машина на времето, можеш да идваш тук, щом пожелаеш.

— Не е чак толкова лесно. Дори да изключим това, че не бих и помислила да оставя татко, трябва да се съобразявам с полицията която отговаря за времето. Вижте, пътуване във времето се разрешава само на организирани от правителството исторически експедиции и не е достъпно за обикновените граждани.

— Но все пак ти си успяла.

— Защото баща ми си изобрети своя машина и полицията не я знае.

— Значи все пак ти нарушаваш закона?

Тя кимна.

— За тях — да, според тяхната представа за времето. Но баща ми си има своя теория.

Беше толкова приятно да я слуша, че нямаше никакво значение какво говори. Искаше му се тя да продължи несвързаните си брътвежи, независимо че всичко бе плод на въображението ѝ.

— А какво е неговата теория? — попита той.

— Първо ще ви разкажа официалната теория. Нейните поддръжници твърдят, че никой от бъдещето няма право да участва физически в събития от миналото, защото самото му присъствие там ще е парадокс и за да се асимилира парадоксът, ще е необходимо да се променят и бъдещите събития. Следователно отделът за пътувания във времето взема мерки само упълномощени служители да имат достъп до машините на времето и поддържа специална полиция, която да арестува евентуалните кандидати за скок в друго поколение — хора,

които копнеят за прост живот и представяйки се за историци, се опитват да отидат и се установят да живеят в друго време.

Но според баща ми книгата на времето вече е написана. В мащабите на макрокосмоса, казва татко, всичко, което някога ще се случи, вече се е случило. Ето защо, ако някой от бъдещето участва в минало събитие, той става част от това събитие — по простата причина, че той по начало е бил част от него — и няма никакъв парадокс.

Марк всмукна дълбоко от лулата си. Това му беше нужно.

— Баща ти, изглежда, е забележителен човек.

— О, да! — възкликна тя ентузиазно и бузите ѝ порозовяха, а сините ѝ очи светнаха. — Не можете да си представите колко много книги е прочел, мистър Рендолф! Апартаментът ни е препълнен с книги. Хегел, Кант, Айнщайн, Нютон, Вайцекер. Аз... аз дори съм чела някои от тях.

— Досетих се. Всъщност и аз също.

Тя го гледаше възхитено.

— Чудесно, мистър Рендолф. Обзалагам се, че имаме куп общи интереси!

От последвалия разговор стана ясно, че те наистина имаха общи интереси, макар че, помисли си той, естетиката на трансцендентализма, берклианството и относителността не бяха много уместна тема за разговор между един мъж и едно момиче, седнали на хълма в един септемврийски ден, дори и ако мъжът беше на четиридесет и четири години, а момичето на двадесет и една. Но за щастие имаше някои неща, които компенсираха това несъответствие. Оживената им дискуссия за естетиката на трансцендентализма не само ги доведе до априорни и апостериорни заключения — тя запали звезди в микрокосмоса на очите ѝ; анализът на Беркли не само подчерта недостатъците на същността на теорията на епископа, но подчерта и руменината на бузите ѝ; обсъждането на относителността не само доказа, че винаги $E=mc^2$, но и че знанията не само не намаляват, а напротив — засилват женския чар.

Настроението от срещата дълго не го напусна и дори когато си легна, беше все още под впечатлението от нея. Този път дори и не се опита да мисли за Ан — знаеше, че няма смисъл. Лежеше в мрака, отдаден на блуждаещите си мисли и едно момиче, с коса като глухарче.

„Онзи ден видях един заек, вчера — елен, а днес — вас.“

На следващата сутрин отиде с колата до селцето да провери дали в пощата има писма за него. Нямаше. Не се изненада. Джеф не обичаше да пише писма, както и той самият, а на Ан вероятно в момента не й беше разрешено да пише писма. Що се отнася до службата, бе забранил на секретарката си да го занимава със служебни дела, освен ако се появи нещо спешно.

Подвоуми се да запита ли съсухрения пощенски служител, дали в околността живее семейство на име Денвърз, но реши да не пита. Да направи това, означаваше да срине въображаемия замък, който Джули така старателно беше изградила, а макар че не вярваше в реалното му съществуване, му беше жал да го разруши.

Следващия следобед тя беше в жълта рокля — като косата й, и отново гърлото му се сви, щом я видя, отново загуби дар слово. Но след малко се съвзе и успя да проговори, и мислите им потекоха заедно като два пенливи потока, които се гонеха из следобедния въздух.

Този път тя попита на раздяла:

— Ще дойдете ли утре? — Но тя просто взе думите от устата му и звънтяха в ушите му, докато се връщаше през гората към вилата, и го приспаха, след като прекара вечерта на верандата с лула в ръка.

Когато на следващия следобед се изкачи на хълма, там нямаше никой. Първо изтръпна от разочарование, после помисли: „Просто е закъсняла. Сигурно ще се появи всеки момент“ — седна на гранитната пейка и зачака. Но тя не дойде. Минутите течаха... минаха часове. От гората изпълзяха сенки и започнаха да се изкачват по хълма. Въздухът стана хладен. Най-после се отказа и тръгна унило към вилата.

Тя не се появи и на следващия ден, нито на по-следващия. Той не можеше нито да яде, нито да спи. Омръзна му да лови риба. Не можеше да чете. И през цялото време се презираше, че се държи като влюбен ученик, за това, че беше постъпил като всеки четиридесетгодишен глупак при вида на едно симпатично лице и два хубави крака. До преди няколко дни дори не бе поглеждал чужда жена, а сега за по-малко от седмица не само, че погледна, но и се влюби.

Когато на четвъртия ден се качи на хълма бе загубил всякаква надежда, но надеждите му се възродиха, като я видя да стои на хълма, огряна от слънцето. Този път беше в черна рокля и той би трябвало да отгатне причината за отсъствието й, но не се сети, докато не приближи

и видя бликналите в очите ѝ, сълзи и издайническото трепкане на устните ѝ.

— Какво се е случило Джули?

Тя се притисна до него, склони глава на гърдите му. Раменете ѝ се тресяха.

— Татко умря — каза тя и той почувства, че това са първите ѝ сълзи, че не беше плакала, докато е бдяла над покойния си баща, нито на погребението, и чак сега бе загубила контрол над себе си.

Той нежно я прегърна. Никога не беше я целувал и сега не я целуна истински. Устните му леко докоснаха челото и косата ѝ — това беше всичко.

— Съжалявам Джули — каза той. — Зная какво беше той за теб.

— Той през цялото време е знаел, че ще умре — каза тя. — Знаел го е още след експеримента със стронций 90. Но на никого не е казал — дори и на мен... Не искам да живея повече. След като него го няма, аз нямам за кого да живея — нямам, нямам!

Той я притисна към себе си.

— Ще намериш нещо, Джули. Ще намериш някого. Ти си още млада. Та ти си още дете!

Тя изведнъж отметна глава назад и вдигна към него сухите си очи.

— Не съм дете! Как смееете да ме наричате дете!

Сепнат, той я пусна и отстъпи назад. Досега не я беше виждал ядосана.

— Не исках да кажа това... — започна той.

Гневът ѝ премина така бързо, както неочаквано беше избухнал.

— Зная, че не искате да ме обидите, мистър Рендолф, но аз не съм дете, честна дума. Обещайте ми, че няма да ме наричате така.

— Добре — каза той. — Обещавам.

— А сега трябва да си вървя — каза тя. — Имам да върша хиляди работи.

— Ще... ще дойдеш ли утре?

Тя дълго го гледа. Някаква мъглица, като след летен дъжд, блестеше във влажните и сини очи.

— Машините се износват — каза тя. — Някои части трябва да се заменят, а аз не зная как да ги сменя. Нашата — моята може би ще издържи още едно пътуване, но не съм сигурна.

— Но все пак ще се опиташ да дойдеш, нали?

Тя кимна.

— Да, ще се опитам. И... мистър Рендолф...

— Да, Джули?

— Ако не мога да дойда — знайте, че ви обичам.

В следващия миг тя леко изтича надолу по хълма и изчезна в кленовата гора. Той запали лулата си, но ръцете му трепереха и се изгори. После не помнеше как се е върнал във вилата, как си е приготвил вечеря, как си е легнал, но сигурно беше направил всичко това, защото се събуди в стаята си и когато отиде в кухнята, видя чиниите си от вечерта на мивката.

Изми съдовете и си направи кафе. Цяла сутрин лови риба на мостчето, без да мисли за нищо. По-късно щеше да се върне към действителността. Засега му беше достатъчно да знае, че тя го обича, че след няколко часа ще я види отново. Едва ли щеше да е трудно, дори и за една износена машина на времето, да я пренесе от селцето до хълма.

Той пристигна рано и седна на гранитната пейка, като зачака тя да се появи от гората и да се качи на хълма. Чувстваше, че сърцето му лудо бие, а ръцете му треперят. „Онзи ден видях един заек, вчера — елен, а днес — вас.“

Той дълго чака, но тя не дойде. Не дойде и на следващия ден. Когато сенките започнаха да се удължават и полъхна хлад, той слезе по хълма и навлезе в кленовата гора. Скоро попадна на една пътечка, тръгна по нея и стигна до селото. Отби се в малката поща да провери дали има писма. След като съсухреният пощенски служител му каза, че няма, той се повъртя малко и измърмори:

— Има ли в околността семейство Денвърз?

Пощенският служител поклати глава.

— А скоро да е имало погребение?

— Не, почти от година.

След това, въпреки че до края на отпуската си всеки следобед ходеше на хълма, дълбоко в себе си той беше убеден, че тя няма да се върне, че я беше загубил напълно, като че ли не беше съществувала. Всяка вечер бродеше из селото, надявайки се, че пощенският служител е сгрешил, но от Джули нямаше и следа. На описанията му всички минувачи отговаряха отрицателно.

В началото на октомври се върна в града. Стараеше се да се държи с Ан, като че ли между тях нищо не се е променило, но сякаш още го видя, тя разбра, че нещо се е променило. И макар че нищо не попита, с всяка седмица тя ставаше все по-мълчалива, а страхът в очите ѝ, който толкова го бе озадачавал, все повече се засилваше.

Започна всяка неделя следобед да ходи с колата до вилата и да се изкачва на хълма. Сега гората беше златиста, небето — още по-синьо, отколкото преди месец. Седеше с часове на гранитната пейка и се взираше в мястото, където тя беше изчезнала. „Онзи ден видях заек, вчера — елен, а днес — вас.“

После, една дъждовна нощ в средата на ноември намери куфара. Той беше на Ан. Намери го случайно. Тя беше отишла в града да играе бинго и той беше сам в къщи. След като гледа телевизия два часа и изгледа четири уморителни предавания, се сети за кръстословиците, които си беше събрал миналата зима.

Отчаяно търсейки нещо — каквото и да е — да отвлече вниманието му от Джули, отиде на тавана да ги вземе. Куфарът падна от една полица, докато той ровеше из разни кутии, натрупани от него, и се отвори.

Наведе се и го вдигна. Беше същият куфар, който тя беше донесла в малкия апартамент, нает след женитбата им, и той си спомни, че винаги го държеше заключен, и на шега му беше казала, че има нещо, които една жена трябва да пази в тайна дори и от съпруга си. Ключалката беше ръждясала и се бе счупила при падането. Тъкмо затвори капака, когато видя, че от куфара се подава крайт на някаква бяла рокля. Материята му се стори смътно позната. Неотдавна бе видял подобна материя, материя, която напомняше на захарен памук, морска пяна и сняг.

Отвори капака и вдигна роклята с треперещи пръсти. Хвана я за раменете и я остави да се разгъне, а тя леко се посипа надолу като сняг. Нещо се стегна в гърлото му. Дълго я гледа. После нежно я сгъна, постави я обратно в куфара и затвори капака. Върна куфара на мястото му в нишата под корниза. „Онзи ден видях заек, вчера — елен, а днес вас.“

Дъждът барабанеше по покрива. Гърлото му беше така свито, че за момент си помисли, че ще заплаче. Бавно слезе по витата стълба във всекидневната. Часовникът на полицата над камината показваше 10:14 ч. След няколко минути автобусът щеше да стовари на ъгъла хората, връщащи се от бинго, тя щеше да тръгне по улицата, после по пътеката до входната врата. Ан щеше... Джули щеше... Може би Джулиан?

Дали това беше цялото ѝ име? Сигурно. Обикновено, когато си измисля псевдоним, човек винаги запазва част от старото си име. След като съвсем беше променила презимето си, вероятно беше решила, че е безопасно да си позволи да запази част от малкото си име. Сигурно е трябвало да направи и други неща, освен да смени името си, за да се изплъзне от полицията на времето. Нищо чудно, че не искаше да я снимат! А колко ли е била изплашена в онзи ден, когато плахо беше пристъпила в кабинета му да търси работа? Съвсем сама сред чуждо поколение, без да е сигурна, че теорията на баща ѝ за времето е вярна, че човекът, който я обикна на четиридесет години, ще я обикне и на двадесет години. Значи тя се беше върнала както обеща тогава.

„Цели двадесет години — мислеше си той — и през всичкото това време е знаела, че един ден ще се изкача на хълма и ще я видя да стои там млада и хубава, и че отново ще се влюбя в нея. Тя е знаела, защото този момент е бил част от нейното минало, както е част от моето бъдеще. Но защо не ми е казала? Защо не ми каже сега?“

Изведнъж разбра.

Дъхът му секна, отиде в коридора, облече шлифера си и излезе навън в дъжда. Вървеше по пътеката, дъждът плискаше в лицето му и се стичаше на капки по бузите му, смесен със сълзи. Как можеше Ан — Джули — така вечно млада и хубава да се страхува, че ще остарее? Нима не разбираше, че в неговите очи тя никога няма да остарее, че за него тя не е остаряла нито с един ден от момента, когато вдигна очи и я видя да стои пред него в малката му кантора и веднага се влюби в нея? Нима не разбираше, че точно затова момичето от хълма му се беше сторило познато?

Излезе на улицата и тръгна към ъгъла. Беше почти стигнал, когато автобусът спря и от него слезе момичето с белия шлифер. Гърлото му се стегна до болка, задуши се. Сега косата с цвят на глухарче бе по-тъмна, нямаше го детинският чар, но милото ѝ лице бе запазило нежната си красота, а идеалните ѝ дълги и стройни крака

изглеждаха по-грациозни на бледата улична светлина в ноемврийската вечер, отколкото на златистия блясък на септемврийското слънце.

Тя тръгна към него и той видя познатия страх в очите ѝ — сега този страх му се стори нетърпимо болезнен, защото знаеше неговата причина. Очите му се замъглиха и той сляпо тръгна към нея. Когато стигна до нея, погледът му се проясни, той протегна ръка през годините и докосна бузата ѝ, мокра от дъжда. Тя разбра всичко и страхът завинаги изчезна от очите ѝ. Хванати за ръце, те тръгнаха към къщи под дъжда.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.